

MOLITVA SUPROTIVA TURKOM¹

Svemogi Bože moj, kim svaka postaju,
odvрати jur gnјiv tvoj ter pomiluj naju.
Ostavi zlu volju, pozri na verni puk
gdi tarpi nevolju svakdan od turskih ruk.
Luge, sela, grade popliniv s'žegoše,
muže, žene, mlade svezav povedošē.
Ubiše junake koji se arvihu,
a ine nejake u sinžir vedihu.
Sinke porubiše od krila materam
i jošēē činiše vašćine njih hćeram.
Daleč rastavlјaju od draga miloga,
tih tamo prodaju, a simo inoga.
Eno još oltari tvoјi raskidaju
i sve svete stvari tlačiti ne haju.
U temple tve svete konje uvajaju,
prilike propete pod noge metaju.
Svite, u kih tebi služba se činјaše,
razkrajati sebi u kavadih јаše.
Pehare kovaše od kaležev tvojih
i još pokovaše pase sabalj svojih.
Oto, ča je gore, divstvo ockvar[n]iše
divic ke, pokore čineć ti, služiše;
ter ditcu neumiću obrizav, tiskoše
u veću nesriću ner kih posikoše!

5

10

15

20

Eto jur potarvši mnoge gospode stan,
hite ne ustarpivši ostalih dati van.
Sve dni ter sve noći nigdir ne sustaju
nastojēć primoći karstјan ki ostaju.
Toko je sila njih jure objačala
da moći ni u svih ka bi jim pram stala.
Nastupaju na nas, a nas je strah ubil.
Jur puk tvoj gine vas, a ti si odstupil.
Oni nas tiraju, vežu, biju, deru,
za te se ne haju ni za tvoју veru,
složiti pod noge ku su odlučili;
moćju sile mnoge svih su jur sključili.
Li kakono plami kad pade u gori,
ostane čarn kami i prez listja bori,
inako t' ne ostaju gradi tere mista,
koјano opuščaju plinujuć sva lita.
Boј su bili s njimi Harvati, Bošnjaci,
Garci ter Latini, Sarblji ter Polјaci.
Eto još boј biju nici, a nichi ni,
a druži ne smiju jer si njim gnјivan ti;
rit se ča bo prudi al voјske kupiti
ako, ki svih sudi, neće se smiliti.
A ti, Gospodine, grihe jur odpusti,
da puk tvoj ne zgine, jur milost na nj spusti.
Rači se smiliti, slomi mač poganski,
ne daj pogubiti ostatak karstјanski.
Eve smo rojen'je, da ti s' naš spasitelj;
proda nas sgrіšen'je, da ti s' odkupitelj.
Dostojno jest da mi za grih zla patimo,
da milosardan si ti, zato te molimo:
E Bože, odnesi jur taj bič od naju,
a na njih nadnesi kino te ne znaju. —
Tebi vapijemo tužeći u plaču:
Tvoјi smo, a ginemo, pogani nas tlaču. —
Radi su svih požrit, nigdar karvi siti,
sve će, diју, podrit, a puk tvoj pobiti.
Ispunit toј hteći, nigdar ne pristaju,

25

30

35

40

45

50

55

60

jednih zavodeći, drugih pobijaju.
 Bijuci primaju kasteli, gradove,
 tako se obladaju priljuti lavove.
 Uteći prid njih zlom jur nimamo kuda
 ner pod tvojim krilom, kraljuješ ti svuda.
 Lahko sve njih sile ti moreš ustavit,
 ke su odlučile s tobom nas rastavit.
 Ako s nami stati budeš, Gospodine,
 hoće se odarvati narod ki sad gine;
 tere vazet sminost, udrivši potirat,
 ako tvoja kripost bude nas podpirat.
 Jur dovolje budi, jur budi dovolje,
 slobodi tve ljudi od toke nevolje.
 Oto vidimo mi da svih karstjani moć
 biti se uzmožna ni nimajuć tvu pomoć.
 Narodi pri jaki izgubiše jakost
 jere u boj taki nimaše tvu milost.
 Eto bile polja od kosti vitezov,
 kimno nije broja, i vojvod i knezov;
 i ki s malo ljudi razbijahu mnoštvo
 buslomansko svudi, sgubiše hrabarstvo;
 ne mogoše branit listo daržavu svu
 ni sebe još shranit, uzmak ti ruku tvu.
 Jer ti buduće sardit za grihe naše nam,
 tko će moć osidit u grad ter stati pram?
 Meči ne valjaju ni ščit s oklopami,
 ni ki upravljaju strilom ter puškami;
 jake konje tokoj ter kopja napravit
 na nas buduće gnjiv tvoj, ča ćemo opravit?
 Kako poni za grih puk tvoj je za zginut,
 tako ne zgubi svih milosardjem prignut;
 ostavi sarditost tere se jur smili,
 učini nam milost, k tebi smo pribigli.
 Razsarjen činjaše da tvojega puka
 pod oblast stavljaše patarinska ruka;
 umiljen puk paka tebe uzmoljaše
 i tva desna jaka njih oslobojaše.

65

70

75

80

85

90

95

Molimo se sad mi, b'jeni turskom silom,
 da nas jur otmeš ti jakosti tve dilom.
 Ne htij već oddiljat; čini da poznaju
 da grih naš pobijat, ne oni, ja naju.
 Onako ukaži njim moć i jakost tvoju
 kakono i onim ki, skupiv moć svoju,
 s koli ter s vojskami za pukom udriše
 putem meu vodami ter se potopiše.
 Tako, kako ukaza sionikom i onim,
 kih oganj nakaza i da jim smart svimim,
 rasarjen ti, platit hoti njih s uzroka,
 jer htihu uhvatit Iliju proroka.
 Onako još kako ukazao jes onim
 ki sedoš jako pod gradom Dotajim,
 radi tuj uhitit Helizeu tvoga,
 i ne jaše vidit s uzroka takoga.
 Ukaž, Gospodine, kako si ukazao
 asirske jačine kad si nakazao;
 mnoštvo kad veliko s vojvodom oholim
 došad, svekoliko sta pod Jerolim.
 Tej sile i tuj moć razbil tada tko bi,
 ner on ki jednu noć toko tisuć pobi?
 Ukaž još, Bože moj, kakono i tada,
 kad Žara kralj u boj vojask vodi stada,
 rat čineć puku tvom, puku Izraila,
 s oružjem i s mnoštvom sminim u taj dila.
 Kih desetsto tisuć, trista koles biše,
 posla ti strah moguć i pleća obratiše.
 Ozrit se ne smiše, a sam kralj za njimi,
 s kim jih malo biše, sikuć prostri svimi.
 Ruke tve još kripost nevernu narodu
 ukaži tva milost, ki nam čini škodu:
 ukazao si kako kad sile prez broja
 ročiše se tako vazet mista tvoja;
 mista izraelska pod sobom podbiti
 vojska idumej[s]ka i s njom Moabiti.
 S njom još Amoniti ki, totu skupiv se,

100

105

110

115

120

125

130

135

ne jaše grad riti, meu sobom svadiv se.
 Ub'jeni legoš, svoji svojih bijuč,
 i tad oblizoše grajani potičuč;
 arvanje ne činiv, okol razgrabiše,
 i blago popliniv, hiže napuniše.
 Pokaž, Gospodine, da kako saržba tva
 za naše krivine nas u nevolju da,
 onako smiljen'jem da nas mož obranit
 tere s utišen'jem slobod nam povratit;
 Turke sve podvratit za blud njih nevere,
 njih silu pokratit ka nas koljuć dere.
 Evo plačne tebi majke tužeć hode,
 da ne plode sebi, jer njih plod odvode.
 Niki su prognani iz baščine svoje,
 a niki pognani u sužanstvo stoje.
 Taj plače ditčicu, taj muža, taj žene,
 plače brat sestricu, a sestra bratca nje.
 Jur dojt te do tebe vapaj i suze njih,
 ne daj da povede nevira Turak svih.
 A ti, ki s' propeti Bog, Gospodin naju,
 nam si da[l] karst sveti, ne ki te ne znaju:
 izneo si od bluda nas tere od djavl[j]ih ruk,
 na križ pridav uda, odkupi veran puk.
 Ne daj da nas dave pogani nogami
 ali da nas strave sikuć sabljami.
 Fruštan'ja taj i boj od nas jur odvrat
 ter silu, koj ni broj, nevernikom skрати.
 I ti, Gospe mila, moli sinka za nas,
 koga si rodila ne zgubiv divstva glas;
 ne pristan moleći za sve duhe svete
 da Bog, nas mileći, odbije proklete
 i twardost pribije priljutih sardac njih
 ali jih pobije, da ne ginemo s njih.
 Ti nas, Gospe, brani pridav sinku tvomu,
 u vas [s]mo ufani, a ne u inomu;
 a paka, odbivši od nas nevernike,
 gori nas primivši, spasite u vike.

140

145

150

155

160

165

170

OD ZAČETJA ISUSOVA

O zvizdo svih liplja, majko, Divo čista,
 tvom nebo i zemlja čistinjom procvita:
 na pomoć te zovu, milost daj ku prosim,
 neka t' pisam ovu od začetja složim.
 To t' bi parva radost, koja nas utiši,
 i velika slatkost; zatoj me usliši.

5

Prislavna Divice, ka s' puna milosti,
 nebeska kraljice, i svake slatkosti:
 ti jesi sveršena nada sva stvoren'ja,
 kripostmi rešena brez mire brojen'ja;
 ti s' plemena slavna, divica istina,
 ka bi izabrana za božjega sina.
 Trojstvo te jedino izabra božastvo
 prija nere ino stvori i zemaljstvo.
 Potom te ukruni krunom od liposti,
 pričistu učini po svojoj kriposti.
 Posluh, umiljenstvo sveršeno t' dopusti;
 ljubeć ti uboštvo, iznajde milosti.
 Od vičnjega Boga po tebi nam dojde
 i od ploda tvoga svitlost nam izajde,
 koji nas prosvitli u tminah stojeći

10

15

20